

Čís. 4142.

Ani zákonem ani podstatou věci není vyloučeno, by si prodatel zboží, o němž ví, že se kupuje k dalšímu zcizení, nevyhradil, že zboží zůstane jeho vlastnictvím, dokud je kupitel nezaplatil.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1931, Zm II 184/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 30. listopadu 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Výrok o zločinu zpronevěry napadá stížnost jen po stránce objektivní důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Rozsudek sice výslovně nezjišťuje, ale zřejmě předpokládá, že si firma P. a syn vyhradila ke zboží, jež obžalovanému dodala, vlastnické právo až do jeho úplného zaplacení, a že kromě toho prohlásila, že mu dává toto zboží do komise. Vyplývá to z toho, že rozsudek uvádí doznání obžalovaného, že věděl, že mu bylo zboží, od této firmy zaslané, dáno do komise, a že si firma vyhradila ke zboží až do jeho úplného zaplacení vlastnické právo. Kromě toho se rozsudek dovolává svědectví Josefa P-a, který udal, že si firma již v objednávce, správně v uzávěrce vyhradila vlastnické právo, a že obžalovaného výslovně na to upozornila, že mu nemůže dáti zboží na úvěr, nýbrž že mu je dává do komise, a že si smí z něho vzít jen po předchozím zaplacení ceny. Zmateční stížnost namítá po formální stránce, že rozsudek je nepřesný, nejasný a v rozporu se spisy, ana prý firma P. prodala obžalovanému zboží k dalšímu zcizení, nikoliv na komisi. Odporuje tedy podle čís. 5 § 281 tr. ř. jen zjištění, že zboží bylo obžalovanému dáno do komise, nikoliv však zjištění, že si firma P. vyhradila ke zboží, obžalovanému dodanému, vlastnické právo až do jeho úplného zaplacení. Než i toto zjištění o sobě stačí k odůvodnění výroku o vině obžalovaného po stránce objektivní. Neboť hmotněprávní námitka zmateční stížnosti, že jest naprosto vyloučeno, by si prodatel zastupitelných věcí vyhradil vlastnické právo až do úplného zaplacení, čímž patrně má býti řečeno, že je taková výhrada u zastupitelných věcí právně bezúčinná, nemůže obstát. Není ani zákonem ani podstatou věci vyloučeno, by si prodatel zboží, o němž ví, že se kupuje k dalšímu zcizení, nevyhradil, že zboží zůstane jeho vlastnictvím, dokud je kupitel nezaplatil. Byla-li taková úmluva učiněna, přejde vlastnictví na kupitele až po zaplacení kupní ceny, teprve po zaplacení smí tedy kupitel zbožím volně nakládati jako se svým vlastnictvím, a je prodávati, kdežto do zaplacení je mu jen svěřeno. Když tedy obžalovaný zboží prodal na vlastní účet, než je firmě P. zaplatil, přivlastnil si věci mu svěřené. Předmětem zpronevěry nebyl v tomto případě výtěžek za zboží, nýbrž zboží samo, což však na podstatě věci nic nemění.